muistopuheet.fi

Rakkaat ystävät ja läheiset,

me olemme täällä Sari Anneli Mäkelän, meidän Sartsun, äärellä. Minä puhun ystävänä ja kollegana, jonka kanssa jaoimme arjen ilot ja murheet yli viidentoista vuoden ajan.

Kun ajattelen Sartsua, ensimmäisenä mieleen tulee valo. Ei sellainen häikäisevä, vaan lämmin ja kutsuva. Se näkyi siinä, miten hän kuunteli. Kun Sartsu kysyi “mitä sulle oikeasti kuuluu?”, se ei ollut täytesana – se oli lupa laskea suoja. Hän sai jokaisen tuntemaan itsensä nähdyksi, myös ne, jotka yleensä jäävät reunoille.

Sari syntyi Oulussa 9.11.1979, ja Oulusta hän kantoi mukanaan suoran selän ja lempeän huumorin. Tie toi Helsinkiin opiskelemaan viestintää, ja siitä alkoi vuosien työ, jossa hänen kirkas kynänsä ja lempeä vaikuttavuutensa muuttivat asioita oikeasti. Hyväntekeväisyysjärjestöissä hän ei metsästänyt isointa otsikkoa, vaan sitä pientä hetkeä, jossa lapsen tai nuoren arki helpottuu. Hän uskoi tarinaan, joka antaa tilaa ihmiselle eikä vie sitä.

Meillä on lukemattomia muistoja palavereista, jotka venyivät ideoiksi, ja ideoista, jotka muuttuivat kampanjoiksi. Sartsu oli kekseliäs: jos jokin ei toiminut, hän käänsi kulmaa ja löysi tavan, joka toimi. Aito, rohkea, kuunteleva – ja juuri siksi vaikuttava. Hänellä oli kyky sanoa tärkeä asia pehmeästi, mutta selvästi.

Ja sitten oli meidän Tokoinranta. Spontaanit piknikit, joihin Sartsu ilmestyi kaupunkipyörällä, tukka tuulessa, kamera kaulassa. Hän kaivoi laukustaan aina ylimääräisen viltin – yhdelle, joka ei ollut varautunut – ja pienen yllätyksen kaikille: mansikoita, suolakeksejä, sitruunaa ja suolaa, tai kirpparilta bongattuja pikkulusikoita, joille hän oli ehtinyt jo keksiä tarinan. Siinä se oli hän

pähkinänkuoressa: arjen pienet teot, joilla tuli tilaa hengittää.

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

Valokuvauksessa Sari ei jahdannut täydellistä sommitelmaa, vaan hetkeä, jossa joku unohti poseerata. Joogamatolla hän haki hiljaisuutta, jota riitti muillekin. Kirpputoreilta hän löysi aarteita, joita ei olisi kannattanut löytää – ja silti juuri ne muuttivat kodin lämpimäksi. Kaupunkipyöräily oli hänelle liikkumista mutta myös tapa nähdä kaupunki läheltä: ikkunalaudat, koiranulkoiluttajat, uusi kahvila, joka piti testata.

Sarin sydän sykki perheelle. Puoliso Jani, tytär Aada, vanhemmat Marja ja Kari, pikkuveli Tomi – hän puhui teistä hellästi ja ylpeänä, kuin jokaisesta olisi oma pieni novelli. Hän iloitsi teidän jokaisesta oivalluksesta, ja huolena hänellä oli vain se, että muistitko syödä, ehditkö levätä.

Me kaipaamme hänen tarttuvaa nauruaan. Sitä, joka lähti matalalta ja nousi kuin aalto – ja kun se nousi, oli pakko nauraa mukana. Me kaipaamme hänen tapaa tehdä tilaa muille, nostaa näkymättömiä esiin ja muistuttaa, että yhdenvertaisuus ei ole iskulause vaan tapa katsoa toista.

Tänään juhlistamme Sartsun elämää. Meillä on pöydässä hänen sitruunakakkunsa reseptillä leivottu kakku – raikas, kirkas, juuri sellainen kuin hän. Ja soimaan on valittu hänelle rakas kappale, Vesalan Tequila. Ne eivät ole koristeita, vaan muistutuksia siitä, miten hän teki tavallisesta päivästä pienen juhlan.

Sari kuoli Helsingissä 25.2.2026, 46-vuotiaana. Lause on lyhyt, mutta sen sisällä on kokonainen valtameri. Me emme voi mitata kaikkea, mitä hän ehti antaa. Mutta me voimme jatkaa sitä, mikä oli hänelle tärkeintä: myötätuntoa, avoimuutta, pieniä tekoja, jotka eivät jää pieniksi sille, joka ne saa.

Jani ja Aada, ja rakas perhe – ette ole yksin. Sartsun kädenjälki on meissä, jotka teidän ympärillänne seisomme. Se on tavassa, jolla kuuntelemme toisiamme hieman paremmin. Se on viltissä, jonka otamme mukaan, ja yllätyksessä, jonka jaamme.

Kiitos, Sartsu, että teit tilaa valolle. Me kannamme sitä eteenpäin. Tänäänkin, ja huomenna, ja niin kauan kuin joku muistaa levittää viltin ja kysyä: mitä sulle oikeasti kuuluu?

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi